

și răniți. Pe Ierolohiții luați prizonieri în dioa aceea, îi trimiseră la Constantinopol.

A doua zi, revenind Turcii din nou asupra creștinilor întâmpinări la susu-numita pozițiune Gura-Verdii uă resistința atât de înverșunată din partea lui I. Horca, care păzea acolo cu 50 de panduri, în câtă fură popriți de a merge mai departe. În această affacere focurile durară 24 ore aprópe, și Turcii, perdëndü peste 200 ómeni, fură coprinși de spaimă de acestü eșecü neașteptatü. Și déca numitulü Horca, arü fi priimitü, în intervallulü acesta, vre-ună micü ajutorü de unde-va, séü décă nu 'i s'arü fi inpuçinatü munițiunile de resbellü, fórá indoială că totü acelü corpü de Turci arü fi fostü cu desevërșire nimicitü, și armele creștinesci arü fi repurtatü acolo uă victorie din celle mai strălucite. Dér' aceste douë neajunsuri siliră și pe acestü bravü și mândru românü a se refugi în pădurile și'n munții de prin prejurü, scápëndü astü-felü prin eroismulü séü din mâinile inamicului ¹⁾.

1). Acestü Horca, dupë completa potolire a rescólei, pribegea prin păduri. Chiámându-lü énsé autoritatea locală ilü orândui Cărc-Serdar în România mică, unde elü își împlini datoriile cu multü zelü și esactitate. Intr'ua zi, închipuinđu-și că la unü satü se întêmplaseră óre-carü desordine de uă cétă de șapte hoți, allergă acolo și, fórá a-ï cunóscé cine eraü, puse mâna pe ei și-ï omorî îndată. Dér' fiindü-că, din nenorocire, se întêmplă ca aceia să fie Turci, și fiindü-că cei-l'alți tovarăși și correligionari ai lorü, ce se mai aflaü